

„Deväť silných, sarkastických, neúprosných, krásnych príbehov“

TOP 10 kníh roka 2011 podľa *Publisher's Weekly*

Po apokalypse

Maureen F. McHughová

EDÍCIA
SVETOVÁ TVORBA

Maureen F. McHughová

Po apokalypse

TATRAN

Z anglického originálu Maureen F. McHugh: After the Apocalypse,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Small Beer Press, Easthampton,
MA 2011,
preložila Lucia Halová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2013
ako 4993. publikácia a 227. zväzok edície Svetová tvorba.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu zhotovil

AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel

Jazyková redaktorka Eva Melichárková

Korektorka Eva Mládeková

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba S+S typografik

Vytlačili Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Original English language edition published by Small Beer Press
Copyright © 2011 by Maureen F. McHugh

Translation © Lucia Halová 2013
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2013

ISBN 978-80-222-0634-1

NATURALISTA

Cahill býval v oblasti Flats s ďalšími asi dvadsiatimi ľuďmi na mieste, kde kedysi fungoval írsky bar Fado. Za barom tiekla Cuyahoga, dobrá ochrana, keďže zombíci nechodia cez rieku. Niežeby sa pritom rozpadali na prach, len sú hrozne sprostí a nikdy si nepostavili loď ani most, ani nič podobné. Zombíci sú totálni skrachovanci. Horší ako chlapíci, čo varia perník v prívесе. Horší ako tie tučné ženské v podpornom výživovom programe. Zombíci sú proste úplne nepoužiteľní magori.

„Sú takí sprostí, že aj zatúlané mača by pri nich skapalo od hladu,“ vyhlásil Duck.

Cahill sa rozprával s chalanom menom Duck. No, vlastne rozprával Duck a Cahill prevažne počúval. Duck práve rozvíjal teóriu o fungovaní zombíkov. Podľa neho išlo o nejaký vírus, ako bola choroba šialených kráv. To si myslelo veľa ľudí. Odvolávali sa hlavne na film *O 28 dní*, kde sa takmer všetci ľudia až na pár výnimiek zbláznili po nákaže vírusom.

„Musia predsa niečo nájsť,“ povedal Duck. Na pleci mal väzenské tetovanie – divú kačicu. Cahillovi by nikdy nedošlo, že je to kačica, keby mu to nepovedal. Videl len, že je to nejaký vták. Duck mal stodeväťdesiat centimetrov a Cahill by naozaj nechcel byť na mieste toho chlapíka, čo mu spravil také naprd tetovanie, pretože keď ho Duck nakoniec uvidel, zrejmé z neho vymlátíl dušu. „Možno,“ zamýšľal sa ďalej Duck, „možno fungujú na slnečnú energiu. A nás žerú iba na prilepšenie.“

„Ja si myslím, že keď nás necítia nikde nablízku, tak hibernujú,“ povedal Cahill.

Cahill sa vlastne s Duckom nerád bavil, ale ten za ním často chodil na kus reči. Netušil prečo. Ľudia sa Duckovi väčšinou zďaleka vyhýbali. A tak si Cahill povedal, že keď sa chce rozprávať, bude asi jednoduchšie baviť sa s ním.

Takmer všetci vo Fade boli bieli. Mali tam jedného Filipínca, ale ten sa v podstate rátal za belocha. Pokiaľ Cahill vedel, boli tam dva druhy černochochov – obyčajní černosí a Islamský národ. Ľudia z Islamského národa sa zorganizovali a z klubu cez cestu – z Heavenu – si spravili ústredie. Väčšina obyčajných černochochov žila pod Heavonom a vo vedľajšej budove.

Celá štvrt Flats bola kedysi plná barov, reštaurácií a klubov. Teraz to bola oblasť ohradená múrom zo smetí a s vrakmi áut po celom obvode. Duck povedal, že v zime pravidelne chodili na hliadky, ktoré organizoval Whittaker a Národ. Keď tak stáli za prevaleným vrakom a sledovali, či nejdú zombíci, poriadne im mrzli zadky. Ale v tejto oblasti ich už väčšinou vyzabíjali, takže sa viac neobťažovali s hliadkami. Občas nejaký zombík prešiel cez most a museli sa oňho postarať, ale odkedy bol Cahill v Clevelande, videl presne štyroch. Z toho jednu ženu.

Život v rezervácii zombíkov nebol v skutočnosti až taký hrozný, ako očakával. Vyhodil ho tu autobus a potom sa celý deň krčil a čakal, že sa zombíci vyroja rovno zo zeme ako krysy a zožerú ho zaživa. Počul, že predpokladaná dĺžka prežitia v rezervácii je tak dva a pol dňa. On tu bol asi len poldruha dňa, keď objavil v kufri jedného auta tajné zásoby tvrdého chľastu a potom narazil na pár chlapíkov, čo hľadali jedlo, kde sa dalo. Ukázal im schovaný alkohol a oni ho za to zobrali do Flats.

Whittaker bol beloch, ktorý to tam vlastne viedol. Predniesol košatú reč o tom, že tu v rezervácii sú oveľa slobodnejší než v spoločnosti, kde pre nich nebolo miesta, že kedysi existovali pre mužov s veľkým apetítom oblasti ako divoký západ alebo Aljaška – a všetky sú už preč, ale oni si tu v Clevelande zriadili svoj vlastný priestor, kde môžu žiť tak, ako im je prirodzené.

Cahillovi to nepripadalo až také geniálne, a keď sa rozhliadol okolo, mal dojem, že nielen on by sa tu na to všetko pokojne vykašlal a radšej by sledoval Sox v telke. Takíto Whittakerovia všade na svete iba obľubujú. Patrí to k veci, keď chcete druhými manipulovať. Cahill si dotiahol dnu matrac a našiel si miestečko. Neboli tam žiadne okná a iba jeden vchod, čo bolo super, ak by ich napadli. No zistil, že väčšinou tam nedokáže spať. Často spal vonku na piknikovom stole, ktorý niekto dotrepal do stredu ulice.

Jedna vec mu však fakticky chýbala – koberec. Chcel sa osprchovať, prejsť sa po koberci v izbe a obliecť si čisté šaty.

Ku Cahillovi a Duckovi podišiel jeden chalan, Riley, a povedal: „Hej, Cahill. Whittaker chce, aby si šiel zháňať žrádlo.“

Cahill neznášal výpravy za jedlom. Bol z nich na nervy. Nebolo to nič ťažké; v meste toho zostalo prekvapivo veľa aj po tom, ako vyrabovali obchody s potravinami. Pokrčil plecami, zamyslel sa a povedal si, že najlepšie bude Whittakerovi neodporovať. A aspoň sa už nemusel baviť s Duckom o zombíkoch. Odišiel s Rileyom a Ducka nechal vychutnávať si májové slnko a zísť do vody.

„Podľa mňa je za tým vláda,“ povedal Riley. Bol černocho, ale len obyčajný, nie z Islamského národa. „Myslím, že je to nejaký zmutovaný vírus aidsu.“

Preboha. „Hej,“ súhlasil Cahill a dúfal, že tým Rileyho umlčí.

„Veď celá tá záležitosť s aidsom je zo CIA, to si nevedel? Chceli tak zlikvidovať všetkých čiernych,“ pokračoval Riley.

„Tak ako to, že to najprv chytili teploši?“ spýtal sa Cahill.

Myslel si, že tým Rileyho naštvie, lenže ten bol celý šťastný, že mu môže vysvetliť, akým ideálnym štartérom celej choroby boli teploši, lebo všetkým je ukradnuté, čo sa s nimi deje. No v skutočnosti to dostali len náhodou, lebo pôvodne to malo zlikvidovať všetkých čiernych v Afrike a potom by sa bieli mohli nasťahovať na úplne nový kontinent. V Afrike to chytila nejaká pochybná letuška a priniesla to sem. Zabíja to aj bielych, ale čiernych to zabíja rýchlejšie. Lenže ak si bohatý, môžu ťa vyliečiť alebo ti aspoň dajú lieky na celý život, aby si

neochorel a nezomrel, čo je vlastne to isté, ale čiernych a Afričanov nechávajú skapínať.

Cahill ho prestal vnímať. Pridali sa k nim ešte dvaja. Riley im velil. Cahill nevedel, ako sa tí dvaja volajú – vycivený skrachovaný beloch a svetlejší černocho.

Keď prešli po moste a ocitli sa v Clevelande, Riley stíchol.

Na stene skladiska bez okien bolo veľkými bielymi písmenami napísané:

PODSVETIE DOLU JE VZRUŠENÉ KVÔLI TEBE
PRED TVOJÍM PRÍCHODOM.

Iziáš (14,9)

Ten istý citát bol napísaný aj na bráne, kde Cahilla vysadil autobus.

Na križovatke Euklidovej a asi Východnej deviatej – aspoň podľa Rileyho – sa zlietali vrany, takže sa pustili na sever k jazeru. Zombíci smrdia, a tak okolo nich často poletujú vrany. Za nimi sa týčili čierne ruiny vypáleného hotela Renaissance, premočené od nedávneho dažďa.

Keď zbadali zombičku, neboli okolo nej žiadne vrany, možno preto, že bola sama. Vtáky zvyčajne znamenali viacero zombíkov pokope. Otočila k nim hlavu a pozrela sa na nich, aj keď oči mala prázdne a biele. Bola čierna a vlasy mala kedysi zapletené do vrkôčikov, no väčšinou sa jej už rozplietli a pochlpili. Všetci zostali nehybne stáť. Nikto nevedel, ako zombíci „vidia“ ľudí. Možno v infračervenom spektre ako štrkáče. Možno ich cítia. Alebo ich počujú. Alebo možno dokonca ochutnávajú vzduch. Chuť patrí k primitívnym zmyslom. Je to prvotný zmysel ako čuch. Akési čuchanie jazykom. Cahill nevedel takto na diaľku zistiť, či nasáva vzduch.

Zrazu už nestála, ale utekala k nim. To bolo pre zombíkov typické. Nepredklňali sa. Nepripravovali sa. V jednej chvíli stáli a v ďalšej už utekali k vám. Neviedli ich oči ani vysunutá brada. Nikdy ich nič neprekvapilo. Proste len boli. Nezadržateľní ako prívál dažďa. Nevyzerala, že uteká, aj keď bežala cez

rozvaliny a hromadu trosiek, pravidelne našlapovala a občas trochu poskočila.

„Do riti,“ povedal ktosi.

„Rúry! Kto má rúry?“ skríkol Riley.

Všetci mali rúry a už ich aj mali nachystané. Cahill by skôr uvítal pištoľ, ale Whittaker všetky zabavil. Do frasa, keby tak mal granátomet, emká devätnástku. A vojenský Hummer a nejaké krytie, možno s mínometmi, keď už sme pri tom.

A vtom sa na nich vrhla a už sa všetci metali ako šialení, lebo keby sa do niekoho zahryzla, bol by to jeho koniec. Najlepšie bolo poriadne sa oháňať rúrami, aby sa k nikomu nedostala. Cahill väčšinou zasiahol iné rúry a náraz mu vibroval až v zápästiach, ale občas trafil aj zombičku a pocítil tupý dutý náraz ako do melóna. Bola úplne potichu. Nestonala, nesyčala, nevydávala žiadne tie filmové zombické zvuky, ale aj keď jej rozmlátili hlavu a zrazili ju na zem (jedna očná jamka nevydržala a oko jej viselo ako hebké biele vrecúško), stále sa hýbala a načahovala sa za nimi. Nesnažila sa chytiť rúry, len sa za nimi načahovala, až kým ju nerozmlátili na kašu.

Smrdeľa ako pokazené mäso.

Žiadna krv. Čo bolo dosť strašidelné. Cahill z vlastnej skúsenosti vedel, že ľudia majú v sebe oveľa viac krvi, než by ste predpokladali na základe toho, čo ukazujú v telke. Krv a krv a ďalšia krv. Ale v tejto zombičke očividne žiadna krv nebola.

Nakoniec Riley skríkol: „Uhnite, uhnite!“ a všetci odstúpili.

Dolámali jej všetky kosti v rukách aj v nohách, hlavu mala úplne na kašu. Ani sa nezdalo, že to kedysi vyzeralo ako človek. Trup trhal bokmi, zdvíhal brucho, snažil sa k nim doplaziť, dolámané končatiny sa hýbali a triasli ako v záchvate.

Riley zavrteľ hlavou a potom sa spýtal ostatných: „Neškrabla vás? Všetci vyzliecť!“

Chvíľu tam len tak stáli, nevšimli si ho a pozorovali tú vec na rozbitom chodníku.

Riley zavrčal: „Vy idioti, povedal som vyzliecť. Inak sa ani jeden z vás nevráti do Flats.“

„Do frasa,“ zafrflal ktosi, ale všetci sa vyzliekli, gule sa im

v jarnom chlade scvrkli, dali sa do dvojíc a navzájom sa obzerali, či nemajú na tele škrabance. Keď jeden o druhom vyhlásili, že sú čistí, znova sa obliekli a navršili na tú zmietajúcu sa vec kopu kamenia; Riley zatiaľ dával pozor, či nejdú ďalší.

Potom už zostali všetci ako na ihlách. Vlámali sa do bytového komplexu nad nejakým obchodom. Obchod bol už vylúpený a okná vyzerali prázdne ako diera po vytrhnutom zube, ale dvere do bytov na poschodí boli stále zamknuté, čo znamenalo, že by tam mohli nájsť nepoškodené veci. Cahill rozmýšľal: ak zombíci bez potravy skutočne hibernujú, čo ak niekoho uhryzli a on sa vrátil sem, do svojho bytu? Nečaká tu, kým niekto vojde do temnej vstupnej haly, na teplo a pach a tichý pravidelný tlkot ľudského srdca, aby sa prebral?

Vyšli po tmavom schodisku a vykopli dvere prvého bytu. Bol v ňom zakonzervovaný vzduch, chladný a vlhký pach. Nábytok vyzeral ako pozbieraný pri smetiaku, ale zato tam bol nechutne obrovský televízor. Z čoho bolo úplne jasné, aký človek tam kedysi býval.

Telku si nevšímali. Hľadali jedlo v konzervách. Špagety s omáčkou, hovädzí guláš, pivo. Všetci hneď vyrazili do kuchyne a začali otvárať skrinky.

Cahill zrazu ako totálny somár otvoril chladničku. Už ako ju otváral, nadával si, že je debil.

Chladničku kedysi naplnili jedlom, potom tu len tak postávala, pekne uzavretá a bez prúdu, až všetko zhnilo a rozložilo sa na rozliatu smradľavú masu. Ten smrad bol ako nálož. Chladnička bola zvnútra zelenočierna.

„Do riti!“ vyhrkol ktosi a vybehli z kuchyne. Cahill otvoril okno a vyskočil von na požiarne schodisko. Bolo najbližšie a všetci ostatní odišli do obývačky, kde sa naňho určite niekto osopí, že je debil. Schodisko viedlo do uličky, tak mu napadlo, že by sa možno mohol dostať na ulicu a počkať na nich vpredu, hoci si vôbec nebol istý, ako také únikové požiarne schodisko funguje.

Namiesto toho úplne stuhol. Dolu pod ním stál obrovský zelený kontajner. Nemal veko a vnútri ležal schúlený zombík.

A keďže bol schúlený, nedalo sa o ňom zistiť skoro nič – ani či je muž, alebo žena, čierny, alebo biely. Vyzeral malý a mal na sebe pruhovanú košeľu.

Čudné bolo, že celé vnútro kontajnera bolo pokryté alobalom. Do uličky zatiaľ nesvietilo slnko, ale kontajner už bol ako matné pokrčené zrkadlo. Pokiaľ dovidel, alobal bol po celú chuť vnútri.

Čo to má znamenať, do frasa?

Čakal, že ho zombík zacíti a obráti k nemu slepú tvár, ale ten sa ani nepohol. Chúľil sa v jednom kúte ako pieskomil alebo dáky iný živočích v akváriu. A k tomu ten desivý alobal. Chodil hádam po bytoch a hľadal ho? Načo? Aby zachytával slnečné svetlo? Možno mal Duck pravdu a *naozaj* fungujú na slnečný pohon. Alebo sa mu proste páčia blýskavé veci.

Okno išlo otvoriť len ťažko a narobilo poriadny lomoz. Ešte stále cítil smrad z kuchyne. Ten lomoz a smrad mali zombíka zobudiť.

Možno zomrel. Aj keď bohvie, čo by to znamenalo pri zombíkovi.

Začul vzdialenú ranu. A potom ďalšiu a ďalšiu a k tomu tupý výbuch. Znelo to ako nálet. Zombík sa trochu pomrivil, ale ani nezdvihol hlavu. Ako zviera, ktoré dačo vyruší v spánku.

Cahillovi sa až zježili vlasy na zátylku. Nevedel, či zo zombíka, alebo z náletu. Nebolo počuť helikoptéry. Nebolo počuť nič. Stúpil na kovové schodisko. Zombík sa ani nepohol.

Vrátil sa dovnútra, prešiel cez kuchyňu a prázdny byt a zišiel dolu tmavými schodmi. Ostatní postávali vonku na ulici a bavili sa o ranách, ktoré začuli. Cahill nepovedal nič, nepovedal, že to boli zrejme protitankové strely, aj keď to znelo presne tak, a nepovedal im ani, že v uličke je zombík. Nikto mu nevynadal za tú otvorenú chladničku, takže bol spokojný.

Riley rozkázal, aby sa vrátili do Flats pozrieť, čo sa tam deje.

Cestou malý vychudnutý chalan vyhlásil: „Možno padol jeden ten obrovský žeriav. Veď viete, jeden ten otrasný kolos, čo stoja pri jazere, používali ich na vykladanie rudy z lodí a na podobné blbosti.“

Nikto nič nepovedal.

„Mohlo to tak byť,“ trval na svojom drobce.

„Sklapni,“ zahriakol ho Riley.

Cahill sa obzeral cez plece, nemohol si pomôcť, musel si dávať pozor na chrbát. Otáčal sa, odkedy vyrazili, ale zdalo sa, že malý zombík sa neprebral a nesleduje ich.

Keď dorazili na námestie Public Square, zbadali, že z Flats stúpa hnusný čierny dym.

„Do riti,“ uľavil si Cahill.

„Čo to je?“ spýtal sa Riley.

„To je tábor?“

„Do riti, hej.“

„To horí nejaká budova?“

Cahill si hovoril, že by mohli zavrieť hubu, lebo natáhal uši, či nezačuje helikoptéry.

Vydali sa smerom na Hlavnú triedu. Keď sa dostali k Východnej desiatej, bolo tam už poriadne veľa dymu a videli, ako stúpa aj z miesta, kde bývala reštaurácia Shooters. Pustili sa cez rozvaliny. Fado aj Heaven boli vypálené, vyleteli do vzduchu. Možno niekto prežil. Všade sa váľali telá. Cahill si všimol jedno vo Whittakerovej zvyčajnej rovnošate – oranžovom futbalovom tričku a čiernych športových šortkách. Chýbala mu väčšia časť hlavy.

„Čo to je, do čerta?“ čudoval sa Riley.

„Nálet,“ usúdil Cahill.

„Do riti,“ povedal Riley. „A prečo by sem niekto nalietaval?“

Lebo nezmierame, pomyslel si Cahill. Nemali sme prísť na to, ako prežiť. Rozhodne sme si nemali založiť žiadnu základňu. Do frasa, krysy by sa mohli dostať von z kletky.

Malý chalan, čo si myslel, že to možno padol žeriav, podišiel zozadu k Rileymu a treskol ho rúrou do hlavy. Riley sa zatakal, drobce ho udeľ znova a Rileyho hlava počuteľne praskla. Znova ho treskol a Riley sa zosypal.

Drobce sťažka dychčal. „Hnusná sviňa,“ vyhlásil s rúrou v ruke a zazeral na nich. „Whittakerov poskok.“

Cahill sa pozrel na ďalšieho chalana, čo bol s nimi. Vyzeral rovnako prekvapený ako on.

„Máte s tým nejaký problém?“ spýtal sa drobce.

Cahill rozmýšľal, či drobca neškrabol ten prvý zombík a či to neprehliadli. Alebo či je proste totálny magor. Veď je to jedno. Cahill pevne zovrel rúru v ruke a o krok cúvol. A ešte o krok. Drobce sa ho nepokúšal zastaviť.

Premýšľal, či chvíľu nepočká a nepozrie sa, čo spraví ten štvrtý. Dvaja ľudia majú väčšiu šancu ako jeden. Vždy má kto dávať pozor, kým druhý spí. Lenže ten štvrtý iba civel na drobca a na Rileyho, natiahnutého na ceste, a zdalo sa, že sa nevie zmieriť s tým, že ich základňa bola zničená a Riley je mŕtvy.

Taký hlupák sotva prežije a asi by bol iba na príťaž. Cahill si povedal, že mu bude lepšie samému. Okrem toho, nikdy nemal ľudí bohvieako v láske.

Našiel si luxusný podkrovný byt s veľkým bielym koženým gaučom, s kuchyňou zo žuly a nehrdzavejúcej ocele a s posteľou veľkou ako futbalové ihrisko; pár dní tam zostal a živil sa konzervami tuniaka, ktoré našiel v susednom byte, ale bolo to tam príliš veľké a v priebehu tých pár dní úplne vyprázdnil sekretár s chľastom. Medzitým sa uňho rozvinula hlboká a neutíchajúca nenávisť k páru, čo v tom byte predtým býval. Našiel niekoľko ich fotiek. On bol tmavovlasý štyridsiatnik s kajakom a debilným úškrnom. Mal nejakú stavebnú firmu. Ona bola vyškerená blondína s vysokým čelom, každú noc si predstavoval, že ju preťahuje na tej veľkej posteli. Iba čo bol teraz nadrzaný na skutočný sex.

Predpokladal, že ich evakovali. Takíto ľudia nezomierajú, ani keď prídu zombíci. Ani v prvých dňoch plných hystérie, keď sa objavili v desiatkach miest a zdalo sa, že nastal koniec sveta, než ich dostali pod kontrolu. Títo dvaja sedia voľakde vo svojom novom rozkošnom bytíku s funkčnými spotrebičmi a rozprávajú kamošom, aké to bolo prišerné.

Nakoniec vytrepal obrovský matrac do nákladného výťahu a z neho von na ulicu pred hlavný vchod. Ako ho teperil do výťahu, prešiel ho spravodlivý hnev, ktorý ho zachvátil, keď vymýšľal tento plán, a bol už iba našťvaný na celý svet. Zvažoval, že by celú budovu podpálil, ale nakoniec sa mu podarilo dostať matrac na ulicu aj s nejakými vankúšmi, časopismi a kuchynskými stoličkami, založil vatru a schoval sa na druhom poschodí domu na opačnej strane ulice. Povrávalo sa, že oheň priťahuje zombíkov. Cahilla v tej chvíli úplne zachvátilo samovražedné poblúznenie, bol vydesený a zároveň nadšený. Usadil sa s fľašou brusnicovej vodky – poslednou zo sekretára v podkrovnom byte – a s parádnym pohárom na martini a čakal. Vodka nebola až taká hnusná, ako predpokladal. Oheň sa rozhorel, najskôr bol úplne priesvitný, potom zoranžovel a začal dymiť.

Asi po hodine bol už otrávený a nemohol obsedieť. Odbavil sa nad fotkou vyškerenej blondíny. Uhol si z brusnicovej vodky. Pozrel sa dolu na vatru, a boli tam.

Boli traja, jeden stál pri pouličnej lampe na konci ulice, ďalší stál v strede cesty a jeden takmer priamo pod ním. Schytil rúru a bejzbalovú palicu, čo kdesi našiel. Hľadal aj pištoľ, ale nepochodil. Aj tak si nebol istý, či by mu pomohla. Všetci traja boli neprirodzene nehybní. Ani jeden neobrátil slepú tvár k nemu. Nezdalo sa, že by sa niekam pozerali – nehládali naňho ani na oheň, ani jeden na druhého. Proste tam len tak stáli.

Objavili sa pred ním všetky nevýhody jeho situácie. Mal len jednu cestu von, aspoň pokiaľ vedel, a to cez vchod z ulice, kde stáli zombíci. Bol tam aj zadný východ, ale niekto v ňom zaparkoval kamión UPS, a teda sa ním nedalo prejsť. Nemal nič pod zub. Nemal sa veľmi ako brániť – mal veru porobiť nejaké pasce. Mohol pohľadať perá z postele a narýchlo zostrojiť akési bodce, takže keby vošiel zombík do haly a zakopol o ne, šmarilo by ho to o stenu a roztrhalo na kusy. Niežeby sa bohvieako rozumel do takýchto prác. V podstate ani netušil, ako by niečo také malo fungovať.

Benzín do zapaľovača. Mohol by poliať celú oblasť benzínom do zapaľovača alebo dačím podobným, a keby k nemu

prišiel zombík, tak by toho hnusáka proste podpálil. Do frasa, veď aj debil vie pripraviť Molotovov koktail.

Všetci traja zombíci boli kedysi muži. Jeden z nich bol taký nízky, až mu napadlo, či to nebolo ešte dieťa. Alebo možno trpaslík. Ďalší mal na sebe zvyšky obleku, to bolo milé. Zombík podnikateľ, to sa zdalo Cahillovi nanajvýš primerané. Problém bol v tom, že sa neodváži odísť, kým neodídu oni, a ako sa zdalo, matrac bude tlieť ešte pekne dlho.

Naozaj tlel poriadne dlho. Zombíci tam len tak stáli, nepozerali sa do ohňa ani jeden na druhého, nepozerali sa na nič. Tá zombička, čo ju zabili s Rileym, k nim vtedy otočila hlavu. To bola zatiaľ najľudskejšia vec, čo u nich videl. Pokúšal sa dovidieť, či vykrúcajú nosy alebo ňuchajú, ale boli príliš ďaleko. Do pomyselného zoznamu harabúrd, čo si musí zohnať, pridal ďalekohľad.

Nakoniec sa vydal na prieskum budovy, v ktorej práve bol. Boli tam kancelárie, automat na sladkosti ležal prevrátený hore nohami a prázdny. Ako sa zakrádal tmavými chodbami, prepadol ho strach, že ho zombíci nejako vycítili, takže vždy sa zdržal len pár minút, potom sa vrátil k oknu a skontroloval ich. Ale oni tam furt len tak stáli. Keď sa zotmelo, čakal, či si neľahnú, možno aby si pospali ako ten v kontajneri, ale nie.

Bola to príšerná noc. V meste nebolo, pochopiteľne, žiadne svetlo. Ulica zostala taká tmavá, že nedoviedel na toho malého zombíka. Tam, kde stál, bol teraz nepreniknuteľný tieň. A vatra nevyžarovala poriadne svetlo. Zostala len tlejúca pahreba, ktorá sa občas rozžiarila načerveno, keď zadul vánok. Cahillovi kväcla hlava, so strhnutím sa zobudil, zrátal zombíkov a rozmýšľal, či sa ten malý nevybral za ním. Lenže ak by ho vycítil ten malý, nevycítili by ho všetci? Kým tam stoja tí dvaja, neznamená to automaticky, že tam je aj ten tretí? Sotva ich rozoznával a občas mal dojem, že odišli všetci.

Na svitaní tam všetci traja ešte boli. Proste tam stáli. Na okraji strechy neďalekej budovy sa zlietali vrany, asi ich priťahoval smrad.

Bolo to naprd.

Stáli tam celý deň, celú noc a časť ďalšieho dňa, až sa jeden z nich otočil a plavným poklusom sa vzdialil. Ďalší dvaja tam zostali ešte o čosi dlhšie – asi hodinu? Už stratil pojem o čase. Potom sa pohli naraz, nie spolu, ale očividne ich nakopol ten istý čudný impulz. Sledoval, ako zľahka klusajú preč.

Prinútil sa pomaly napočítať do tisíc. Potom ešte raz. Potom konečne vyšiel z budovy.

V nasledujúcich dňoch bolo preňho mesto plné zombíkov, hoci žiadneho nestretol. Keď zbadať vrany, vyhol sa miestu, kde sa zlietali. Vybral sa k jazeru a neďaleko Flats našiel jeden byt nad obchodom, v ktorom sa dali otvárať okná. Nebol ani zďaleka taký nóbl ako ten podkrovný. Zmontoval si amatérsky poplašný systém, ktorý pozostával zo špagátov natahovaných krížom-krážom cez otvorené dvere na schodisko a z niekoľkých závesných zvonkohier. Keď niečo narazí do špagátov, zvonkohry sa uvoľnia, tresknú na zem a zobudia aj mŕtveho.

Tej noci sa vyspal po prvý raz, odkedy odišiel z toho nóbl bytíka v podkroví.

Na druhý deň si sadol ku kuchynskému stolíku pri otvorenom okne a zapísal si všetko, čo vedel o zombíkoch.

1. smrdia
2. dokážu vycítiť ľudí
3. nezacítili ma, lebo som bol nad nimi? nedokázali ma vyňuchať? nevideli ma?
4. spia niekedy alebo čo? bývajú chorí? unavení? vybití?
5. majú radi oheň
6. nemusia nevyhnutne spať
7. majú radi alobal???

Veci, ktoré nevedel, ale rád by:

1. jedia zvieratá?
2. ako vycítia ľudí?
3. koľko ich je?
4. zomrú nakoniec? rozpadnú sa? minie sa im energia?

Zoznam ho upokojil.

Rozhodol sa, že sa pôjde pozrieť na toho zombíka, ktorého videl v kontajneri. Teraz mal so sebou ruksak s vodou a pár plechoviek Campbellovej hustej polievky – aj svojej obľúbenej kuracej s klobásou a okrou, lebo si povedal, že ak zase zostane voľakde trčať ako minule, musí sa mať na čo tešiť –, ako dezert si zbalil čokoládovo-maslovú polevu v tube, k tomu otvárač na konzervy, baterku s funkčnými batériami a jedinečný nález – ďalekohľad. Okrem rúry mal so sebou aj Molotovov koktail vyrobený z fľaše od vína naplnenej do troch štvrtín benzínom s cukrom; zaštipľoval ju zátkou s handrou nasiaknutou benzínom, ktorú pripevnil gumičkou na hrdlo a zabalil do desiatového vrečka, aby nevyschla.

Ako kráčal, rozmýšľal nad autami. Cesta, na ktorú sa podujal, mu bude trvať asi hodinu, autom by sa tam dostal za päť minút. Ľudia nemajú ani potuchy, aké veľké vzdialenosti prekonávajú. Keby nebolo áut, nikto by nebol tučný. Kus ďalej pred ním vyšiel ktosi z vyrabovaného obchodu s lepenkovou škatuľou v rukách.

Cahill sa zastavil a čupol si za kôpku trosiek bufetu. Pomyslel si, že ak je to zombík, asi nemá veľmi zmysel schovávať sa, a vytiahol z vrečka zapaľovač, pripravený hodiť fľašu. Ale nebol to zombík. Pokiaľ vedel, zombíci so sebou nenosia škatule s lupom. Chlapík si ho určite všimol, lebo pustil náklad na zem a utiekol.

Cahill občas zazrel iných odsúdených, ale vyhýbal sa im a zatiaľ sa vyhýbali aj oni jemu. S istotou vedel, že jeden chlapík žije niekde blízko zrúcanín hotela Renaissance. Ako sa zdalo, ani on nestál o spoločnosť. Cahill šiel tam, kde tento nový zmizol za rohom. Chlapík sledoval situáciu, a keď ho zbadal, rozbehol sa preč a obzeral sa cez plece, či ho nesleduje. Cahill tam stál, až kým chlapík nezabehol za ďalší roh.

Keď Cahill dorazil k domu, kde videl zombíka v kontajneri, bol si vcelku istý, že ho chlapík obehlo a teraz ho sleduje. To ho nazlostilo. Somár. Rozmýšľal, že nepôjde hore, ale povedal si, že ak teraz chlapíka nikde nevidno, mal by aspoň šancu

zmiznúť mu. Okrem toho byt predtým poriadne neprehľadali, možno tam bude niečo, čo sa oplatí zobrať. Za tie mesiace, čo hľadal a zháňal veci, ani raz nenarazil na zombíka v byte, ani len na stopu ich prítomnosti, ale vždy to radšej starostlivo skontroloval. Byt bol prázdny a ešte stále bolo trochu cítiť obsah chladničky, ale nebolo to o nič horšie ako inde, ba možno aj o dosť lepšie. Do kuchyne, kde nechal otvorené okno, napršalo a premočené linoleum sa zvlnilo. Vyškriabal sa von na požiarne schodisko a pozrel dolu. Kontajner bol prázdny, aj keď bol stále vyložený potrhaným alobalom. Vytiahol ďalekohľad a pozorne si ho obzrel, ale nič nenašiel.

Stál tam dlho. Vlastne si ani nemohol byť na sto percent istý, že to bol zombík. Možno to bolo decko, nejaký utečenec? Ťažko si predstaviť, že by v meste prežilo nejaké decko. Nie, musel to byť zombík. Napadlo mu, že hodí do uličky zapálený Molotovov koktail a počká, či sa tam nevráti, ale nechcelo sa mu vyčkávať v tomto paneláku. Ani nevedel prečo, ale cítil sa tam akýsi zraniteľnejší.

Nakoniec sa poobzeral po byte. V nočnom stolíku nenašiel ani pištoľ, ani silné baterky, veci, ktoré boli na popredných miestach jeho zoznamu, čo treba zohnať. Zišiel po tmavom schodisku, ale zastavil sa kúsok pred východom. V strede ulice, naľavo od paneláka stála obeta, ale tak, že na ňu dovidel z miesta, kde stál. Škatuľa a na nej fľaša whisky. Ako nejaký úchylný stánok s limonádou.

To je ale debil.

Ak ten chlapík našiel pištoľ, mohol naňho čakať v úkryte. Cahill si povedal, že by mal veľkú šancu vydržať dlhšie ako on, ale priečila sa mu predstava, že bude tvrdnúť na chodbe. Na prízemí neboli byty, iba chodba medzi dvoma obchodmi na priečelí. Pobral sa naspäť hore. Z bytu, v ktorom bol predtým, nebolo vidieť na prednú stranu budovy. Byt, z ktorého by tam dovidel, bol zamknutý.

Do kelu.

Keby vylomil zámku, narobil by čertovský rámus. Vrátil sa do prvého bytu, ešte raz sa pozrel, či tam nie je ten zom-

bík, a vyšťal sa do prázdneho záchoda. Zobral si z postele vankúš.

Vrátil sa dolu, posadil sa na prvý schod a strčil si vankúš za chrbát. Na schod si na jednu stranu postavil fľašu so zapaľovačom, na druhú položil rúru a usadil sa ako na hliadke. Mohol by počkať aspoň do noci, hoci aj poludnie bolo ešte ďaleko. Po chvíli zjedol polievku – otvárač na konzervy mu pripadal hlučnejší, než skutočne bol.

Napoludnie ho už uspávalo teplo, keď chlapík konečne nervózne podišiel ku škatuli a zobral si whisky. Cahill sedel v tieni schodov s rukou na rúre. Bol si takmer istý, že si ho chlapík nevšimol. Bol to vysoký chudý černochoch v hnedom tričku clevelandského futbalového mužstva a v olivovozelených nohaviciach od obleku, ktoré vyzerali fakt draho. Cahill vykukol von a videl, že odchádza preč. Po chvíli sa vydal za ním.

Keď sa dostal na hlavnú cestu, chlapík kráčal po ulici Superior do centra. Cahill pevne uchopil rúru.

„Hej!“ zvolal. Jeho hlas sa v tom tichu dobre niesol.

Chlapík sa zľakol a na mieste sa zvrtol.

„Do čerta, čo chceš?“ spýtal sa Cahill.

„Brácho,“ ozval sa chlapík. „Hej, ty si sa tam zašívaj!“ Nervózne sa zasmial a zdvihol fľašu do vzduchu. „Prichádzam v mieri, kamoš. Len som chcel s tebou uzavrieť mier.“

„Čo chceš?“ spýtal sa Cahill.

„Nič, veď vieš, len sa porozprávať. Hodiť reč s dakým, kto sa tu vyzná, chápeš? Práve som sem dorazil a nemám ani šajnu, o čo tu ide, brácho.“

„Si v debilnej trestaneckej kolónii,“ odvetil Cahill.

„Hej,“ zasmial sa chlapík. „Všivavá zombícka rezervácia. Dával som si na zombíkov bacha. Ty vyzeráš, že tu tvrdneš už dlhšie.“

Cahill sa nezdržoval nejakým holením, a keď sa naposledy zazrel v zrkadle, vyzeral ako Charles Manson, len o čosi vyšší. „Lahni si na zem a daj ruky od tela,“ nariadil.

Černochoch prižmúril oči. „Si robíš srandu.“

„Ako mám vedieť, že nemáš zbraň?“ spýtal sa ho Cahill.

„Brácho, však ja nemám žiadnu zbraň. Nemám nič, len to, čo vidíš.“

Cahill čakal.

„Počuj, len sa snažím byť trochu priateľský,“ vyhlásil chlapík. „Bohuprisahám, že nič nemám. Ako mám vedieť, že mi ty dačo nespraviš? Si riadny čudák, ti poviem.“

Chlapík trepal asi päť minút, až sa vyrozprával a nakoniec si naozaj ľahol na brucho a rozpažil ruky. Cahill rýchlo priskočil a prehmatol ho. Neklamal, nemal pri sebe nič.

„Do čerta aj s tebou,“ ulavil si chlapík. „Však som ti to vravel.“ Keď už mal istotu, že mu Cahill nič nespraví, rozhovoril sa ešte viac. Volal sa LaJon Watson a právnik mu tvrdil, že ho na sto percent nevyvezú do Clevelandskej zombíckej rezervácie, lebo Najvyšší súd ju mal vyhlásiť za protiústavnú. Právnik ho o tom svätosväte presviedčal až do chvíle, kým ho neposadili na autobus, a vtedy mu došlo, že ten chudák nevedel ani prd. LaJon chcel vedieť, či Cahill videl nejakých zombíkov, akí sú a ako sa mu podarilo prežiť.

Cahill zistil, že sa mu ťažko rozpráva. Už celé týždne sa s ním nerozprával. Obyčajne by ho človek ako LaJon Watson vytácal do nepríčetnosti, ale teraz mu bolo príjemné nechať sa unášať rozhovorom. Zobral ho do svojho bytu, hoci nevedel, či to neofutuje. LaJon obdivoval jeho poplašný systém. „Musíš mi ukázať, ako to mám odistiť a potom zase zaistiť. Oni to nevidia? Akože, už do toho nejaký narazil?“

„Nie,“ povedal Cahill. „Podľa mňa vôbec nevidia.“

Nejakí vedci skúmali zombíkov a na Fox News sa občas objavili nejaké správy o nich, ale LaJon im vôbec nevenoval pozornosť. Fakticky nečakal, že bude potrebovať dačo o nich vedieť. Vlastne si najprv ani nebol istý, či Cahill nie je zombík. Cahill otvoril konzervy s Campbellovou hustou kuracou polievkou s knedličkami. LaJon sa ho spýtal, či ich ohrieva nad ohňom, alebo čo. Cahill mu podal konzervu a lyžicu.

LaJon hltal polievku. Táral ešte aj pri jedle. Rozprával, ako nazrel do pár obchodov, ale všetky boli totálne vyrabované. Pozrel sa aj do jedného bytu, ale v špajze našiel iba plechovky